

LIBRIS | Weknow books

NE SFÂNTUL SFÂNT

Ediție îngrijită de Pavel Hagi

Editura Areopag

București, 2024

Prefață.....	5
Scurtă biografie a fratelui Ioan David de la Strungari.....	8
Scurte tâlcuiri la Acatistul fratelui Ioan David.....	15
ACATISTUL FERICITULUI IOAN DAVID DE LA STRUNGARI	140

LIBRARY | We know books

**SCURTE TÂLCUIRI
LA ACATISTUL
FRATELUI IOAN DAVID**

Sper că aceste rânduri vor ajunge la cei care vor fi interesați să afle câteva lucruri despre viața unui mare nevoitor contemporan, Ioan David de la Strungari.

Totuși, textul este o scrisoare adresată inițial unei anumite persoane care, din cauza unor „greșeli ale tinereții”, a ajuns după gratii. Nu îi vom preciza numele, nici măcar numele de botez, tot așa cum nu precizăm nici numele autorului scrisorii. Îi rugăm pe cititori să aibă îngăduință față de stilul folosit și față de modul de adresare.

Fratele meu, m-am bucurat mult că m-ai sunat aseară. După cum ți-am spus, eram îngrijorat pentru că nu mai știam nimic de tine și îmi era teamă ca nu cumva să fi avut parte de neazuri, tu sau cei din familia ta, și acesta ar fi fost motivul

pentru care te-ai închis în tine și nu ai mai dat niciun semn. Luni voi merge la poștă, pentru a-ți trimite cartea de care ți-am spus despre sfaturile părinților de la Sfântul Munte Athos. (...)

Experiențele duhovnicești pe care le-ai trăit în ultima vreme sunt o dovadă a darului lui Dumnezeu. Cred că atunci când am vorbit la închisoarea voastră am pomenit și de un deținut din temnițele comuniste care, după niște bătăi groaznice, a dobândit darul rugăciunii inimii. Pe care, poate, în libertate, nu l-ar fi dobândit.

E foarte important să ții legătura cât de strâns se poate cu părintele X. Mândria sau înșelarea pot să te atace dacă nu ai un „spate” puternic – adică duhovnicul aproape de tine. Sfântul Paisie Aghioritul numea astfel de cercetări ale harului „prăjituri duhovnicești”. După ele vin însă și încercările, și atunci se va vedea credința ta.

Să știi că am un gust amar când vorbesc cu tine sau când îți scriu despre

lucruri duhovnicești. Mi se pare că sunt ipocrit. Adică, da, tu îmi ceri sfaturile și eu încerc să te ajut. Dar viața mea creștină este mult mai ușoară decât a ta, și de aceea Dumnezeu ajunge mai ușor la tine decât la mine. În fine.

Vreau acum să îți scriu despre un sfânt contemporan care m-aș bucura să ajungă la sufletul tău. Este vorba despre un sfânt necanonizat încă, și care poate nu va fi canonizat nici în perioada care urmează, dar importantă nu este numai canonizarea. La unii sfinți au trecut sute de ani între adormire și canonizare, timp în care ei au făcut minuni și au fost cinstiți de popor, chiar dacă ierarhia bisericească nu i-a numărat între cei propuși spre cinstire oficială.

Pentru că îți place să citești acatiste, am să îți trimit acatistul lui și câteva explicații despre el. Când mama ta va veni la tine, o să îți aducă și cartea pe care ți-am trimis-o prin ea despre el. Dar ai spus că va mai trece o lună până atunci, așa că în acest timp cred că ți-ar

prinde bine să te împrietenești cu acest sfânt necanonizat.

Despre el, părintele Ioanichie Bălan, autorul Patericului românesc, spune că e „unicat în Ortodoxie”. Ai să înțelegi de ce.

Sfântul Teofan Zăvorâtul scria că, înainte de a spune o pravilă de rugăciune, este bine să o citești ca să iei aminte la lucrurile pe care urmează să i le spui lui Dumnezeu (sau Maicii Domnului sau sfinților, evident).

Nădărduesc că citirea textului care urmează îți va fi de folos. Nu ascund faptul că, dacă Dumnezeu va rândui, poate voi tipări ceea ce îți scriu, pentru a ajunge la mai mulți oameni. Dar vom vedea asta mai târziu. Unul din motivele pentru care îți scriu despre el, poate cel mai neimportant, este faptul că v-am „întâlnit” în aceeași zi, adică după ce am vorbit cu părintele X. la închisoarea voastră am plecat spre Strungari, la mormântul fratelui Ioan (pe care părintele X. l-a cu-

1. De ce cred că e nevoie de o tâlcuire a acatistului?

Pentru ca să înțelegi lucrurile pe care le vei citi. Tu ai citit deja alte tâlcuiri pe care le-am scris la acatiste, dar era vorba de sfinți canonizați, cărora le știai viețile. Despre Ioan David nu știi nimic. Cred că, atunci când citim un acatist sau un paraclis, dacă nu știm întâmplările sau minunile la care se face referire acolo ne este mai greu să ne rugăm cum trebuie.

2. De ce să spui acest acatist?

În primul rând, pentru că prin rostirea acatistelor sau a paracliselor către sfinți primim ocrotitori cerești. Orice acatist al unui sfânt te pune în fața lui. Acatistul mi se pare cea mai delicată formă de comunicare cu un sfânt. În general, oamenii spun mai des rugăciuni de cerere. În Grecia, de obicei oamenii spun

paraclise către sfinți, iar acatiste mai ales de praznicele lor. Noi, românii, spunem des acatiste, cum fac și rușii. Lucrul acesta ține și de modul în care ne arătăm evlavia. Dar cred că tu ai înțeles deja din experiență care e specificul unui acatist, așa că nu are rost să detaliez. Cred că rostirea unui acatist te împrietenește cu sfântul. Dacă oamenii ar înțelege acest lucru, poate și-ar face mai mult timp pentru citirea acatistelor.

3. De ce unii nu se schimbă spunând des acatiste sau paraclise?

Trebuie să fii foarte atent la acest lucru. Părintele Arsenie Papacioc spunea: „Tipic, tipic, și la inimă nimic”. Cuvântul acesta nu voia în niciun caz să minimalizeze valoarea pravilei zilnice, a canonului sau a tipicului mănăstiresc. E ca un cuvânt din Patericul egiptean, care rezumă lecții duhovnicești. Oamenii care își pun nădejdea în nevoințele lor, în rugăciunile lor, și privesc totul ca la piață – ca și cum Dumnezeu sau sfinții ar fi

datori să le răsplătească ostenețile – greșesc. Noi nu ne mântuim prin fapte, ci prin har. Noi asta trebuie să încercăm să dobândim harul. Dacă ne punem nădejdea în noi, fiind plini de egoism și de iubire de sine, transformăm credința în ceva uscat, ruginit, mort. Ajungem ca fariseii și cărturarii din vremea Mântuitorului.

Pe tine nu trebuie să te sperie faptul că poate ai cunoscut creștini care se rugau mult, mergeau des la slujbe, mergeau în pelerinaje etc., dar cu toate astea erau reci sau fățarnici. Nu e de vină mănecarea când un om mănâncă pâină nu mai poate și vomită. E vina omului și atât.

5. Cum să spui acatistele?

În ceea ce privește acatistele, o ispită este de a le citi mecanic, pentru că la spovedanie ai primit canon de la duhovnic să citești zilnic un acatist – sau un paraclis. Și îl citești ca și cum ai căra o povară, ca și cum ai avea o obligație, ca și cum trebuie să bifezi că ai spus rugă-

ciunile respective. Ia gândește-te, cum ar fi să trebuiască să îi spui soției tale de zece ori pe zi „Te iubesc”. La început poate ai zice cu drag, dar apoi ar putea să apară obișnuința, blazarea, dacă nu chiar plictiseala. Numai că, dacă i-ai spus soției cu jumătate de gură „Te iubesc!”, oare ea te-ar crede? Nu, evident. Și atunci cum le putem spune sfinților „Bucură-te!”, „Bucură-te!” și tot așa, pe bandă rulantă, când principala noastră grijă ar fi să terminăm cât mai repede canonul, ca să ne ocupăm de lucrurile care ne interesează mai mult?

Nu merge așa. Citirea unui acatist sau a unui paraclis ar trebui să fie, de fiecare dată, ceva deosebit. De asta se spun la început rugăciunile începătoare – tocmai pentru că avem nevoie de un antrenament, de o pregătire ca să ieșim din agitația cotidiană și să ne curățim mințile prin rugăciune.

De fapt, cred că am greșit, rostirea rugăciunilor începătoare nu e doar o pregătire pentru rugăciune – nu trebuie

rutină nici aici. Rugăciunile începătoare sunt rugăciuni pe care trebuie să le spunem cu luare-aminte, nu funcționează ca niște formule magice care ne curățesc mintea. Se poate să ajungi să îți fie la fel de dragi ca acatistele propriu-zise, iar uneori chiar să simți mai mult har la rostirea lor decât după aceea.

Nu cred că exagerez dacă spun că pentru a te pregăti pentru a spune un acatist nu sunt este suficientă citirea rugăciunilor începătoare. Unii sfinți recomandă ca înainte de citirea pravilei să se citească dintr-o carte duhovnicească, pentru pregătirea minții pentru rugăciune. Da, asta poate că ar fi suficient pentru un monah, care trăiește toată ziua numai cu slujbe și cu ascultări, care își dăruiește inima neîncetat lui Dumnezeu.

Numai că noi, mirenii, trăim într-o altfel de lume. Noi trăim într-o lume agitată, plină de ispite, plină de provocări, în care abia mai reușim să ne tragem sufletul. Cum să putem spune atunci un acatist, după ce cu o jumătate de oră îna-